

Ավետիք Իսահակյան

Քնքո՛ւշ տատրակս, դու անծանոթի . . .

Քնքո՛ւշ տատրակս, դու անծանոթի,
Դու օտարի պես մոտովս անցար:
Ա՞խ, ի՞նչ եղավ քեզ, որ հուր կարոտի
Արցունքներդ ա՛յսպես շուտով մոռացար:

Գնա՛, մոռացի՛ր, և՛ բախտը քեզ հետ,
Չյուսի՛ր քո բույնը՝ ում հետ որ կուզես.
Թռի՛ր ու գնա, և մի՛ նայիր ետ,
Թող տունս մնա թափուր՝ սրտիս պես:

Թո՛ղ օջախիս մեջ կրակ չհուրհրա,
Մարած սրտիս մեջ թող ոռնա քամին.
Թո՛ղ վայե քամին չոր գլխիս վրա, -
Ես չեմ հավատում կնոջ երդումին…

1905

Յատուկ Պոէմ